

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/240/2015
Identifikačné číslo spisu: 2014200192
Dátum vydania rozhodnutia: 26.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2014200192.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci žalobcu: Ing. C. S., K., právne zastúpený: A3 advokátska kancelária, s.r.o., Partizánska 25, Trenčín, proti odporcovi: Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov, Vajanského 2, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP2-2013/00106 zo dňa 31. decembra 2013, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/36/2014-55 zo dňa 14. mája 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/36/2014-55 zo dňa 14. mája 2015 p o t v r d z u j e.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu žalobcu zamietol a nepriznal mu právo na náhradu trov konania. Žalobca sa podanou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-TT-OOP2-2013/00106 zo dňa 31. decembra 2013, ktorým bolo zmenené prvostupňové rozhodnutie Okresného úradu Piešťany, odboru cestnej dopravy a pozemných komunikácií č. Dopr. 2013/01067 zo dňa 03.10.2013 znejúceho: za porušenie § 107 ods. 2 písm. d/ zákona č. 725/2004 Z.z. o podmienkach prevádzky vozidiel v premávke na pozemných komunikáciách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, (ďalej len „zákon č. 725/2004 Z.z.“) podľa ktorého kto nepodrobí vozidlo v ustanovenej lehote emisnej kontrole pravidelnej podľa § 68 ods. 1 zákona č. 725/2004 Z.z. sa dopustí správneho deliktu tak, že bol nahradený znením: podľa § 107 ods. 2 písm. d/ zákona č. 725/2004 Z.z. za porušenie ust. § 68 ods. 1 zákona č. 725/2004 Z.z., ktorého sa žalobca dopustil tým, že ako prevádzkovateľ vozidla v lehote od 12.01.2012 do 26.02.2013 nepodrobil predmetné motorové vozidlo emisnej kontrole pravidelnej v rozsahu ustanovenom v § 67 ods. 1 písm. b/ vyhlášky MDPT SR č.

578/2006 Z.z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o niektorých ustanoveniach zákona č. 725/2004 Z.z. (ďalej len „vyhláška č. 578/2006 Z.z.“), čím sa dopustil správneho deliktu. Ostatné časti výroku, ako ďalšie časti prvostupňového rozhodnutia zostali nezmenené a zostali v platnosti.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že porušenie povinnosti žalobcu bolo zistené dňa 26.02.2013 (subjektívna lehota teda začala plynúť 27.02.2013 a trvala do 27.08.2013) a oznámenie o začatí konania vo veci pokuty bolo doručené žalobcovi 10.04.2013, je preukázané dodržanie šesťmesačnej subjektívnej lehoty na začatie konania o uložení pokuty. Na tento záver nemá vplyv skutočnosť, že príslušné vozidlo malo platnú emisnú kontrolu len do 12.01.2012. Právny názor žalobcu, že subjektívna 6-mesačná lehota začala plynúť odkedy správny orgán mohol prvýkrát zistiť porušenie povinnosti žalobcu, bol vyhodnotený ako nesprávny. Z dikcie zákona vyplýva, že § 107 ods. 18 zákona č. 725/2004 Z.z. určuje začatie lehoty dňom, v ktorom sa príslušný orgán odborného dozoru dozvedel o porušení povinnosti a nie v ktorom sa príslušný orgán mohol dozvedieť o porušení povinnosti. Je teda správny právny záver o tom, že lehota začala plynúť odo dňa nasledujúceho po vstupe do systému, t.j. 27.02.2013, trvala do 27.08.2013 a v jej rámci bolo v súlade so zákonom začaté konanie o uložení pokuty. Nedôvodná je teda námietka žalobcu, že predmetný správny delikt bol v čase rozhodovania správnych orgánov premlčaný, a žalovaný pochybil, keď z tohto dôvodu nezrušil napadnuté rozhodnutie a nezastavil priestupkové konanie.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu a vec mu vráti na ďalšie konanie. Zároveň si na náhradu uplatnil trovy konania vo výške 311,37 €.

Namietal, že v predmetnej veci začala príslušnému správne mu orgánu plynúť subjektívna lehota na začatie správneho konania o uloženie pokuty už momentom ako náhle došlo k zmeškaniu povinnosti podrobiť vozidlo emisnej kontrole. Podľa názoru žalobcu správny orgán už hneď v prvý deň po poslednom dni trvania lehoty predchádzajúcej emisnej kontroly vedel, že došlo k porušeniu povinnosti obnoviť emisnú kontrolu vozidla. Zaevidovaním žalobcovho vozidla do automatizovaného informačného systému emisných kontrol vozidiel sa má predsa za to, že správny orgán ako vlastník/správca tohto systému je permanentne oboznámený s jeho celkovou obsahovou náplňou. Žalobca uviedol, že pri správnom orgáne, ktorý vlastní informačný systém, dochádza k vedomosti o určitej skutočnosti už vtedy, kedy sa určitý údaj v jeho systéme vyskytol. Je nepodstatné, kedy si ju konkrétny pracovník z jeho systému vygeneroval a ako s ňou ďalej naložil. Žalobca je toho názoru, že vždy tam, kde spravuje takýto elektronický systém právnická osoba nie je rozhodujúce, či a kedy do nej niekto z jej fyzických osôb, t.j. členov, či zamestnancov správneho orgánu vstúpi, teda subjektívne sa oboznámi a potom pracuje s jeho údajmi, resp. ich nejako vyhodnocuje, ale rozhodným hraničným určovateľom je čas, kedy údaj do systému pribudne. Pre tretie osoby nie je zaujímavé, ako je technicky nastavená funkcionálnosť informačných dátových systémov rôznych iných správnych orgánov, či okamžite signalizujú určité údaje jeho pracovníkom hneď ako sa údaj do systému dostane. Žalobca poukázal aj na tú skutočnosť, že nemožno overiť, kedy presne začala subjektívna lehota plynúť, pretože správny orgán si mohol vyfabrikovať okamih dozvedenia sa aj sám. Takýto vstup do systému mohol byť urobený aj skôr, ale potom pre účely nezmeškania subjektívnej lehoty vytvoriť akýkoľvek iný vstup, a to len za účelom subjektívneho zistenia porušenia a odštartovania plynutia subjektívnej lehoty. Zásadne musí byť vylúčené, aby sa mohlo čo i len teoreticky manipulovať s takouto okolnosťou zakladajúcou plynutie subjektívnej premlčacej doby. Žalobca zastáva názor, že pri správnych orgánoch ako samostatných právnických osobách, alebo ako súčasťach právnických osôb je splnená podmienka ich vedomosti vyššie uvedeným spôsobom, čiže právnou fikciou dozvedenia sa o určitej skutočnosti. Z uvedeného dôvodu žalobca nikdy neuvažoval o takom výklade, že dňa 13.01.2012 sa správny orgán mohol dozvedieť, ale že dňa 13.01.2012 sa správny orgán dozvedel o porušení povinnosti, čiže do šiestich mesiacov potom mohol iniciovať sankčné konanie. Žalobca ďalej uviedol, že subjektívnosť pri právnických osobách je iba právne fiktívna, napr. pri doručení nejakej písomnosti adresovanej právnickej

osobe sa pre účely doručenia považuje jej prijatie bez prístúpenia ďalšej skutočnosti, napr. oboznámenia sa s písomnosťou štatutárnym orgánom. Vzhľadom k uvedenému správny orgán nemohol zákonne začať správne konanie, keďže zmeškal subjektívnu lehotu na jeho začatie a nemohol tak voči žalobcovi vyvodit' ani sankčný postih.

III.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril. Odvolanie mu bolo doručené dňa 15.07.2015.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v odvolacom konaní postupoval v zmysle § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. (Správny súdny poriadok), účinného od 01.07.2016, podľa ktorého sa odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona dokončia podľa doterajších predpisov, t. j. podľa zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 26.02.2013 Okresný úrad Piešťany vstupom do automatizovaného informačného systému emisných kontrol a automatizovaného systému evidencie vozidiel vykonal kontrolu platných emisných kontrol a zistil porušenie povinnosti u žalobcu. Na základe tohto zistenia bolo dňa 10.04.2013 doručené žalobcovi oznámenie o začatí správneho konania vo veci uloženia pokuty, ktoré následne viedlo k vydaniu rozhodnutia č. Dopř. 2013/00372/EK zo dňa 17.05.2013, ktoré bolo rozhodnutím odvolacieho orgánu č. B/2013/04637 zo dňa 02.08.2013 zrušené a vec bola vrátená prvostupňovému správne mu orgánu na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bolo žalobcovi opätovne doručené oznámenie o začatí konania vo veci uloženia pokuty a dňa 03.10.2013 bolo vydané prvostupňové rozhodnutie č. Dopř. 2013/01067, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 166,- €. Na základe podaného odvolania bolo toto rozhodnutie formálne zmenené napadnutým rozhodnutím, pričom v konečnom dôsledku sa odvolací orgán stotožnil s právnym vyhodnotením skutkových zistení a právnymi závermi tak o vine, ako aj o výške trestu. V priebehu správneho konania bolo oznámené vykonanie opravy podľa § 47 ods. 6 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) v písaní dátumu v prvostupňovom rozhodnutí. Vozidlo žalobcu malo platnú emisnú kontrolu do 11.01.2012 a v lehote do 26.02.2013 (t.j. do dňa vstupu do automatizovaného informačného systému emisných kontrol a automatizovaného systému evidencie vozidiel) prevádzkovateľ vozidla nepodrobil predmetné vozidlo pravidelnej emisnej kontrole.

Skutkový stav, a teda nesplnenie si povinnosti žalobcu podrobiť osobné motorové vozidlo emisnej kontrole v zákonom stanovených lehotách nebol sporný. Platnosť emisnej kontroly trvala do 12.01.2012. Taktiež je nesporné, že správne konanie začalo dňa 10.04.2013 doručením upovedomenia o začatí správneho konania. Spornou je skutočnosť, či subjektívna šesťmesačná lehotu v zmysle § 107 ods. 18 zákona č. 725/2004 Z.z. začala plynúť odo dňa nasledujúceho po dni, do kedy malo osobné motorové vozidlo platnú emisnú kontrolu alebo či táto lehotu začala plynúť odo dňa, kedy správny orgán zistil, že žalobca porušil zákonnú povinnosť podrobiť motorové vozidlo emisnej kontrole v zmysle príslušnej vyhlášky.

Podľa § 68 ods. 1 zákona č. 725/2004 Z.z. v lehote od jedného roka do štyroch rokov podlieha emisnej kontrole pravidelnej motorové vozidlo, ktoré je evidované v Slovenskej republike a nie je vyradené z

premávky na pozemných komunikáciách dočasne podľa § 24 ods. 2 alebo natrvalo podľa § 24 ods. 3, jednotlivito dovezené motorové vozidlo z členského štátu alebo iného zmluvného štátu podľa § 16a, ktoré nemá platný doklad o vykonaní emisnej kontroly, pred jeho prihlásením do evidencie vozidiel v Slovenskej republike a jednotlivito dovezené motorové vozidlo z tretieho štátu podľa § 16b pred jeho prihlásením do evidencie vozidiel v Slovenskej republike a opätovne schvaľované vozidlo podľa § 16d. Lehoty emisných kontrol pravidelných pre jednotlivé kategórie vozidiel ustanoví všeobecne záväzný právny predpis vydaný na vykonanie tohto zákona.

Podľa § 67 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 578/2006 Z.z. emisnej kontrole pravidelnej podlieha vozidlo kategórie M1 a N1 so vznetovým motorom v lehote štyroch rokov po jeho prvom prihlásení do evidencie a potom periodicky v dvojročných lehotách.

Podľa § 101 písm. k/ zákona č. 725/2004 Z.z. okresný úrad sleduje, či prevádzkovateľ vozidla podrobuje vozidlo v ustanovených lehotách technickým kontrolám pravidelným podľa § 50 ods. 1 a emisným kontrolám pravidelným podľa § 68 ods. 1, a tieto údaje porovnáva s databázou evidovaných vozidiel.

Podľa § 107 ods. 2 písm. d/ zákona č. 725/2004 Z.z. pokutu 166 eur uloží okresný úrad tomu, kto nepodrobil motorové vozidlo v ustanovenej lehote emisnej kontrole pravidelnej podľa § 68 ods. 1; pokuta sa uloží za každé motorové vozidlo.

Podľa § 107 ods. 18 zákona č. 725/2004 Z.z. konanie o uloženie pokuty podľa odsekov 1 až 13 možno začať do šesť mesiacov odo dňa, v ktorom sa príslušný orgán štátneho odborného dozoru dozvedel o porušení povinnosti; najneskôr do piatich rokov odo dňa, keď k porušeniu povinnosti došlo.

V prejednávanej veci bola jedinou a podstatnou námietkou skutočnosť, či správny orgán postupoval v súlade s § 107 ods. 18 zákona č. 725/2004 Z.z., a teda či začal konanie o uloženie pokuty do šiestich mesiacov odo dňa, v ktorom sa príslušný orgán o porušení povinnosti dozvedel. Správny orgán je pri ukladaní pokút viazaný hmotno-právnymi lehotami uvedenými v § 107 ods. 18 zákona č. 725/2004 Z.z. Tieto lehoty majú prekluzívny charakter. To znamená, že po ich uplynutí právo na uloženie pokuty zaniká. Pritom sa rozlišuje medzi subjektívnou a objektívnou lehotou. Subjektívna lehota začína plynúť od okamihu zistenia porušenej povinnosti správnym orgánom. Zákon č. 725/2004 Z.z. pre uloženie pokuty na základe subjektívnej lehoty určuje obdobie šiestich mesiacov, odo dňa kedy sa správny orgán dozvedel o porušení povinnosti. Začiatok objektívnej lehoty, ktorá je v tomto prípade stanovená na 5 rokov odo dňa porušenia povinnosti, je daný okamihom porušenia povinnosti a končí uplynutím 5 rokov od tohto okamihu. Na rozdiel od lehoty subjektívnej, ktorej plynutie je určitým spôsobom ovplyvnené činnosťou orgánu štátnej správy, objektívna lehota nie je na vôľ štátneho orgánu závislá.

Zákon upravuje dva druhy lehôt na začatie konania o uloženie pokuty, a to subjektívnu a objektívnu. Začiatok objektívnej lehoty začína plynúť nasledujúci deň po porušení povinnosti, v tomto prípade začiatok objektívnej lehoty v zmysle § 107 ods. 18 zákona č. 725/2004 Z.z. pripadol na deň 13.01.2012. Súčasťou administratívneho spisu je záznam o emisnej kontrole vozidla žalobcu a lustrácii vozidla zo dňa 26.02.2013, čo je deň vstupu do automatizovaného informačného systému emisných kontrol a automatizovaného informačného systému evidencie vozidiel. Nasledujúci deň, teda 27.02.2013 sa považuje za deň začatia plynutia subjektívnej lehoty na začatie konania o uloženie pokuty a jej koniec pripadol na deň 27.08.2013. Z právnej teórie vyplýva, že pri subjektívnych lehotách sa objektívne plynutie času kumuluje s právne kvalifikovaným subjektívnym prvkom - v tomto prípade je týmto subjektívnym prvkom okamih dozvedenia sa o porušení povinnosti. Okamihom dozvedenia sa o porušení povinnosti nie je samotné porušenie povinnosti, ale až vstup do daného informačného systému a preverenie okolností prípadu. Uvedený záver vyplýva aj z ustanovenia § 101 písm. k/ zákona č. 725/2004 Z.z. keďže okresný úrad sleduje, či prevádzkovateľ vozidla podrobuje vozidlo pravidelným emisným kontrolám a tieto údaje porovnáva s databázou evidovaných vozidiel. Inak povedané, k zisteniam o pravidelných emisných kontrolách je potrebné tieto údaje porovnať aj s databázou evidovaných vozidiel, čo nemožno chápať ako samotné vyskytnutie sa určitej informácie v systéme, tak

ako to uviedol žalobca v podanom odvolaní. V zákone č. 725/2004 Z.z. sú ustanovené dve lehoty na začatie konanie - subjektívna a objektívna. Subjektívna lehota je taká, ktorej začiatok plynutia určuje subjektívny okamih. V opačnom prípade, teda ak by začiatok plynutia tak šesťmesačnej ako aj päťročnej bol ten istý, zákonodarca by nemal dôvod stanovovať dve rôzne lehoty.

Oznámenie o začatí konania bolo žalobcovi doručené dňa 10.04.2013, a teda šesťmesačná subjektívna lehota v zmysle § 107 ods. 18 zákona č. 725/2004 Z.z. bola zachovaná.

Odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v rozhodnutí obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so záverom krajského súdu, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je vecne správne, náležite odôvodnené s uvedením úvah, ktorými bol žalovaný vedený pri hodnotení dôkazov, obsahujúce úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých vo veci rozhodol. Odvolacie námietky žalobcu neboli spôsobilé tento záver spochybníť, preto bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a rozsudok odvolací súd ako vecne správny v zmysle ust. § 219 ods.1, 2 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní, ich náhradu nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.